

Sygn. akt I C 388/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Mirosława Dykier – Ginter

Protokolant sekretarz sądowy Agata Piaścik

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. (...) z siedzibą w K.

przeciwko I. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej I. S. na rzecz powoda K. (...) z siedzibą w K. kwotę 343,04 zł (trzysta czterdzieści trzy złote cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 8 % od dnia 3 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, oraz za opóźnienie w wysokości 7 % od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie - z tymi odsetkami,
2. umarza postępowanie w zakresie żądania zapłaty należności w kwocie 50 zł,
3. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
4. stwierdza, że koszty procesu stron znoszą się wzajemnie,
5. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 388/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód K. (...) z siedzibą w K. wniósł w dniu 25 maja 2016 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko I. S. o zapłatę kwoty 602,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lutego 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. w W. (obecna nazwa (...) Sp. z o.o.) - w ramach uprzednio zawartej umowy ramowej - umowę pożyczki na kwotę 300,00 zł, za pośrednictwem platformy internetowej i kwota ta została pozwanej przez pożyczkodawcę przekazana. Całkowita należność z tytułu umowy pożyczki, którą pozwana zobowiązała się uiścić wynosi jednak łącznie 602,00 zł. Powód wskazał, iż na kwotę dochodzoną pozewem

składa się: kapitał pożyczki w kwocie 300,00 zł, prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 72,00 zł oraz opłaty dodatkowe za monity telefoniczne i pisemne w kwocie 230,00 zł. Powód podkreślił, iż pozwana nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania i powstała w ten sposób wierzytelność (...) Sp. z o.o. przelał na rzecz powoda na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 września 2015 roku.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 6 czerwca 2016 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 852280/16 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pismem z dnia 4 lipca 2016 roku powód ograniczył swoje żądanie o kwotę 50,00 zł z uwagi na fakt, iż pozwana dokonała w dniu 2 listopada 2015 roku wpłaty w tej wysokości na rzecz powoda i wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 586,04 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 listopada 2015 roku. Powód wskazał iż uiszczoną należność zarachował bowiem w pierwszej kolejności na wymagalne na dzień wpłaty odsetki.

Pozwana I. S. nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej na dzień 8 listopada 2016 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 8 listopada 2016 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny częściowo uwzględniający powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana I. S. zawarła z (...) Sp. z o.o. w W. umowę ramową pożyczki, na mocy której pożyczkodawca zobowiązał się do udzielania pożyczkobiorcy pożyczek gotówkowych w sposób i na warunkach określonych w umowie. Na podstawie wniosku złożonego za pośrednictwem należącej do pożyczkodawcy platformy internetowej www.kredito24.pl w ramach umowy ramowej pozwana otrzymała tytułem pożyczki kwotę 300,00 złotych, przy czym całkowita kwota do zapłaty wyniosła 372,00 zł, albowiem na dodatkowy koszt pożyczki złożyła się kwota 72,00 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki.

(dowód: umowa ramowa pożyczki nr (...) k. 23-27, potwierdzenie przelewu z dnia 23/01/2015r. k. 28)

W ramowej umowie pożyczki ustalono, że pożyczkodawca może przesłać pożyczkobiorcy będącemu w zwłoce wezwanie do zapłaty w formie pisemnej lub w formie wiadomości e-mail. Wysokość należności za dokonanie wezwania określona została na kwoty: po 20zł. za pierwszego, drugie, trzeciego i czwartego wezwania oraz 150zł za przesłania piątego wezwania, przy czym wezwania mogły być dokonywana – pierwsze trzeciego dnia od upływu terminu spłaty, a kolejne - co trzy dni.

((dowód: umowa ramowa pożyczki nr (...) k. 23-27)

W dniu 30 września 2015 roku K. (...) z siedzibą w K. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył min. wierzytelności wynikające z umów pożyczki zawartych pomiędzy cedentem, a pozwaną I. S., przy czym w treści umowy określono, iż wysokość zobowiązania pozwanej wynosi 602zł .

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 30/09/2015r. wraz z załącznikiem k. 18-20)

Powód wysłał do pozwanej zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 30 września 2015 roku i wezwał ją do zapłaty kwoty 632,61 zł wraz z umownymi odsetkami.

(dowód: zawiadomienie z dnia 30/09/2015r. k. 21, dowód nadania k. 22)

W dniu 2 listopada 2015 roku pozwana dokonała wpłaty na rzecz powoda kwoty 50,00zł.

(porównaj oświadczenie powoda z dnia 4 lipca 2016 roku k. 16)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Zaznaczyć należy, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd na mocy art. 339 § 1 k.p.c. wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. W przypadku stwierdzenia braku podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może również przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda.

W niniejszej sprawie pozwana nie stawiała się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu. Stosownie więc do treści art. 339 § 2 k.p.c. uzasadnione było wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że ustalenie stanu faktycznego w oparciu o twierdzenia powoda może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie.

Nie ulega wątpliwości, że dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej między pozwanym i pierwotnym wierzycielem, oraz że roszczenie wynikające z tej umowy zostały zbyte przez pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z dołączonej do pozwu w niniejszej sprawie umowy ramowej pożyczki wynikało jedynie, iż całkowity koszt udzielonej pożyczki wyniósł kwotę 372,00 zł tj. kwota 300,00 zł tytułem udzielonej pożyczki oraz kwota 72,00 zł tytułem prowizji. Z treści uzasadnienia pozwu oraz dokumentów złożonych w toku postępowania nie wynika jednak co składa się na pozostałą część kwoty dochodzonej pozwem - 230 zł. W treści pozwu powód powołał się jedynie na uzgodnienie stron wynikające z ramowej umowy pożyczki i wskazał, iż kwota 230 zł wchodzi w skład całkowitego kosztu pożyczki jako opłata dodatkowa za monity telefoniczne i pisemne.

W ocenie sądu właśnie kwota 230,00 zł wzbudziła poważne wątpliwości. W szczególności w treści pozwu powód nie powoływał się na jakiegokolwiek czynności windykacyjne wykonywane przez pierwotnego wierzyciela, skutkujące powstaniem kosztów z tego tytułu.

Tak określony stan faktyczny nie dookreślał faktycznej wysokości zobowiązania pozwanej.

Zaistnienie przesłanek do wydania wyroku zaocznego nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia zawarte w pozwie uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Twierdzenia strony zawarte w pozwie powinny być więc w takiej sytuacji zweryfikowane w oparciu o dowody przedłożone przez stronę powodową. Z przedstawionego przez powoda materiału dowodowego w niniejszej sprawie nie wynika tymczasem, aby pierwotny wierzyciel dokonywał czynności w postaci monitów telefonicznych bądź pisemnych, za które miałyby zostać naliczone opłaty w tej wysokości. Powód nie wykazał więc, aby po stronie pierwotnego wierzyciela powstała z tego tytułu wierzytelność wobec pozwanej, którą pożyczkodawca mógłby następnie skutecznie przenieść na rzecz powoda.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej, jak i jego wysokość. Nie wystarczy więc wskazywać, że określona wierzytelność była przedmiotem umowy przelewu - należy jeszcze wykazać, że wierzytelność ta w ogóle po stronie zbywcy powstała. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Sąd dokonując oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy w oparciu o zaferowany przez stronę powodową materiał dowodowy uznał, że powód nie sprostął ciężarowi dowodowemu w tym zakresie. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, sąd nie ustalił, aby kiedykolwiek pozwana została wezwana przez pierwotnego wierzyciela do uiszczenia ciężącego na niej zobowiązania i aby powstały z tego tytułu jakieś koszty, tym bardziej w kwocie 230,00 zł. Nie ma w aktach sprawy dowodów na te okoliczności. Również sam powód nie twierdzi, aby takie wezwania przez pożyczkodawcę były do pozwanej kierowane, w związku z czym brak jest podstaw do zasądzenia jakiegokolwiek kwoty z tytułu monitów czy to pisemnych czy też telefonicznych.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż nawet gdyby pożyczkodawca podjął czynności windykacyjne w formie monitów to wysokość należności przewidzianych z tego tytułu w umowie ramowej (§ 6 umowy przewidywał opłaty w wysokości 20 zł za pierwsze, drugie, trzecie i czwarte wezwania oraz 150 zł za piąte wezwanie pisemne lub e-mail) ocenić należałoby jako określone na zawyżonym, nieznajującym żadnego uzasadnienia, poziomie.

Strona udzielająca pożyczki to przedsiębiorcą zajmujący się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi. Dlatego też należałoby ustalić, czy postanowienia umowy ramowej były dla ich stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określonego postanowienia umowy. Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej wynikającej z art. 385¹ § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez przedsiębiorcę (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07).

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek. Ustawodawca wskazał w art. 385¹ § 3 k.c., że nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument

nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Kodeks cywilny w art. 22¹ k.c. pod pojęciem konsumenta wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W niniejszej sprawie zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki nie była związana z działalnością zawodową ani gospodarczą pozwanej.

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04).

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

Abuzywne postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku VI ACa 262/11).

Postanowienie umowne wskazane jako abuzywne jak już wyżej wskazano nie może dotyczyć sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. Zdaniem Sądu, dodatkowe koszty działań upominawczo-windykacyjnych zostały określone w niniejszej sprawie na zawyżonym, niezajdującym żadnego uzasadnienia, poziomie. Opłaty te zostały ustalone w stałej zryczałtowanej kwocie, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Wprowadzenie przez powoda opłat w wysokości wskazanej w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz w sposób rażąco naruszało interes pozwanej jako konsumenta.

Koszty windykacyjne określone w umowie ramowej pożyczki zawartej z pozwaną nie przystają w żaden sposób do obowiązujących powszechnie w obrocie gospodarczym kosztów wspomnianych czynności. Są to koszty nadmierne, a wręcz nawet rażąco wygórowane, nie mają żadnego racjonalnego uzasadnienia i ekonomicznego powiązania z faktycznie poniesionymi wydatkami. Opłaty te stanowiły nie tylko niczym nieuzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy a przede wszystkim ich zasadność nie została wykazana w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu, brak jest podstaw do przerzucania na pożyczkobiorcę kosztów prowadzenia windykacji przedsądowej przez podmiot zajmujący się zawodowo udzielaniem pożyczek. Koszty takowe są bowiem związane z normalnym ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług finansowych i powinny być wliczone przez przedsiębiorcę w koszty bieżącej działalności (każdy pożyczkodawca będący przedsiębiorcą musi się liczyć z tym, że będzie musiał podejmować działania mające na celu odzyskanie udzielonej pożyczki).

Wobec powyższego zadaniem sądu nie ma jakichkolwiek podstaw do zasądzenia na rzecz powoda należności określonej jako opłaty dodatkowe za monity telefoniczne i pisemne.

W tym miejscu zauważyć należy, iż jeszcze przed wszczęciem niniejszego postępowania, albowiem w dniu 2 listopada 2015 roku pozwana uiściła na rzecz powoda kwotę 50,00 zł (bezsporne), w związku z czym powód w piśmie procesowym z dnia 4 lipca 2016 roku ograniczył swoje żądanie w zakresie kwoty 50,00 zł, wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 586,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 listopada 2015 roku oświadczając, że wpłatę tę zaliczył w pierwszej kolejności na należne na dzień wpłaty odsetki.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy. Natomiast w myśl art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. Skuteczne cofnięcie pozwu w zakresie kwoty 50 zł, bez zgody pozwanej - albowiem powód cofnął pozew przed rozpoczęciem wyznaczonej rozprawy - skutkowało więc umorzenie postępowania w tym zakresie, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku .

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu zasadnym było uznać żądanie powoda w zakresie kwoty 343,04 zł, o czym orzeczono w pkt 1-ym. sąd bowiem – zgodnie z oświadczeniem powoda zaliczył wpłatę w kwocie 50 zł na należne na dzień wpłaty odsetki ustawowe od należnej powodowi kwoty tj. 372 zł liczone za okres od dnia wymagalności - od 17 lutego 2015 roku - do dnia wpłaty - 2 listopada 2015 roku (21,04 zł). Pozostałą część wpłaty (28,96 zł.) zaliczona została natomiast na należność główna tj. kwotę 372 zł

O odsetkach od zasądzonej należności głównej orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzając zgodnie z żądaniem powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 3 listopada 2015 roku tj. od dnia następnego po dniu, w którym pozwana uiściła na rzecz powoda kwotę 50,00 zł.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 k.p.c, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na fakt, iż w niniejszej sprawie wysokość nie uwzględnionego żądania (co do którego wliczyć należy również część roszczenia co do której umorzono postępowania, albowiem zapłata tej należności nastąpiła jeszcze przez wniesieniem pozwu) jest zbliżona do wysokości uwzględnianego świadczenie, Sąd zniósł koszty procesu stron.

W myśl art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd z urzędu nadaje wyrokowi zaocznemu uwzględniającemu powództwo rygor natychmiastowej wykonalności. Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd nadał wydanemu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.